



Кіт- ДЕТЕКТИВ АЛЬФ

Юліта Ран
Марія Рудик





Юліта Ран

Кіт-детектив Альф



— Альфе! Де мої окуляри?

Це — пані Ганна, бабуся. Вона носить окуляри віднедавна. Ніяк не може звикнути до них і повсякчас лишає їх абиде.

— Альфусечку, любчику,
куди поділися ключі від автівки?

Я усюди їх шукав, допоможеш мені?

Це — пан Андрій, тато. Ключі від автівки він губить постійно. І що за звичка пхати їх у задню кишеню джинсів, звідки вони випадають?

— Альфику, зайчику, я вже дім догори дригом поставила!
Де мої папери з роботи? Ти не бачив?

Терпіти не можу, коли мене називають зайчиком, але саму пані Марину я дуже люблю. Вона — мама моєї родини.



— Альфі!
Назар сховав мою ляльку!

— Софійка забрала моїх супергероїв із «Лего»!

— Я не чіпала, ти сам їх кудись засунув!

— Ні, це ти! Альфі, Альфі, Альфі!

— Знайди, знайди, знайди!

Це — кошенята. Чи то дитинчата.

Одним словом, наймолодші члени родини.

Софійці сім років, Назарчику — шість.

І вони весь час щось гублять.



Але усе, що губить людина, — завжди може знайти кіт. Тобто я. Найкращий у світі КІТ-детектив на ім'я Альф. Сірий, пухнастий і прекрасний. І нескромний, так.

Та хіба ви десь бачили скромних котів?



Котом-детективом я зробився випадково.

Був тоді ще кошеням. Пречудово проводив час, граючись із Назарчиком і Софійкою. Якось улюблена помада пані Марини закотилася під ліжко. Я, звісно, поліз подивитися — що то таке кругленьке і блискуче?

Пані Марина тим часом обшукала всі кутки і впала у розпач. Бо, повторюю, помада була улюблена! А тут я вистрибнув їй під ноги і підштовхнув загублену річ. Як же вона зраділа! Схопила мене на руки і зацілувала.

— Та ти молодець, Альфе!

Справжній детектив!

Знайшов і сам приніс. Дякую, тобі, розумничку.

Я добре запам'ятав слово, яким мене назвали: «детектив». Воно мені сподобалося. А ще більше сподобалися обійми і цілунки. Я зрозумів, що людям треба допомагати. Бо вони страшенно неуважні.

— Де поділася моя смугаста шкарпетка?
Альфе, ти не бачив?

Звісно, бачив. Випала з пральної машинки та якимось дивом опинилася під ванною. Гарзд, зараз принесу.



— Альфе, солоденький, ти не знаєш,
куди подівся пульт від телевізора?

Авжеж, знаю. Хтось — не будемо показувати лапою, хто саме, — будував космічний корабель у своїй кімнаті. А який космічний корабель без пульта?



Спочатку люди звертались до мене жартома.
Та швидко зрозуміли, що я і справді знаходжу
будь-що. Це не складно, коли ти кіт,
присягаюся. Ми можемо вглядіти те,
чого не помічає людське око. А люди часто
не бачать навіть того, що
лежить у них під носом!

Інколи я приношу загублену річ.
А інколи намагаюся показати людям,
де вона лежить. Біжу попереду
й озирюся: йдуть вони за мною
чи стовбичать посеред кімнати?
Часом доводиться ГОЛОСНО нявчати!

На жаль, люди погано розуміють котячу мову.
На відміну від нас, котів.

*Ми чудово знаємося на всіх мовах світу —
від мишачої до людської.*



Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі,
придбайте, будь ласка, повну версію книги.